

Uygur Afgan'a Karşı: Karşıtlıklar İçinden Bir İnceleme

Eric Walberg*

Urumçi'de geçen hafta** yüz seksen kişinin ölümlüyle sonuçlanan ayaklanmalar, geçen yıl Tibet'teki benzer protestoları anımsatıyor; gerçi o zaman on dokuz kişi öldürülmüştü. Çin Olimpiyatları sırasında Uygur ve Tibetli sürgünlerin yaptıkları gösterilerin pek az etkisi olmuştu. Han Çin'in kalbinden çok uzak olan her iki bölgenin yönetimleri de komünistlerin elindeydi; her iki bölge de gerek stratejik açıdan gerek mineral zenginlik depoları olarak yeni kapitalist Çin'in doymak bilmez iştahını beslemek açısından önem taşıyor. Bu bölgeler bize eski moda sömürgeciliğin hala sağ ve sıhhatte olduğunu hatırlatıyorlar. Ne Uygurlar ne de Tibetliler herhangi bir bağımsızlık umudu taşıyorlar da, haklı olarak Han'ın daha az açgözlü ve saldırgan olmasını isterlerdi.

Tıpkı Tibet'te olduğu gibi Uygur bölgesi de, Han göçmenlerinin akın ettiği bir yer ve sorun yerel kültürün topluca yok edilmesi. Şu an nüfusun yüzde ellisinden çoğunu (Urumçi ve Kaşgar gibi büyük kentlerde ise yüzde yetmişini) oluşturan Han Çinlilerinin yakın zamandaki kitlesel akını Uygurları kendi ana yurtlarında azınlık konumuna indiriyor. Çince buraya kaygı verici bir biçimde "Sincan" (Yeni Sınır) deniyor. Buranın geleneksel adı olan "Doğu Türkistan"ın kullanımı ise, mavi ay-yıldızlı Uygur bayrağıyla birlikte yasa dışı ilan edilmiş durumda. Bölgede etnik Han Çinlileri hemen tüm büyük ticari işlere egemen durumdadılar. Uygurların hepsi Çince öğrenmek zorunda ve çok azı üniversiteye gitme hayali kurabiliyor.

Kürtler gibi Uygurların da resmi bir devletleri yok sadece Kazakistan, Kırgızistan, Özbekistan ve Batı'da geniş diaspora topluluklarının yanı sıra içi boş bir özerk bölgeleri var. Toplam dünya çapındaki nüfusları 8-10 milyon. Pekin ve Şangay'da Uygur ma-

halleri var. Geçmişlerinde Çin İmparatorluğu'na meydan okumak üzere Altay Dağları'ndan çıkmış ve sekizinci yüzyılda Hazar Denizi'nden Mançurya'ya dek uzanan kendi imparatorluklarını kurmuş olan tuhaf bir göçebe kabilenin öyküsü yatar. İpek Yolu üzerindeki stratejik konumları nedeniyle ticarete geliştiler. Ancak on yedinci yüzyılda, 1864'te çok sayıdaki isyandan, Qing (Mançurya) yetkililerini defettikten ve Osmanlı İmparatorluğu'nun, Rusya'nın ve başkent Kaşgar'da elçiliği bulunan Büyük Britanya'nın tanıdığı bağımsız Kaşgarya krallığını kurduktan sonra Han egemenliği altına girdiler. İngiliz desteği her zamanki gibi sömürgeci tasarlara dayanıyordu ve Büyük Britanya, 1876'da Çinliler saldırınca Çarçı genişlemeden korkarak Mançu istila güçlerini destekledi. İngilizler (affedersiniz, Mançular) "kazandı" ve Doğu Türkistan Sincan oldu.

Sovyetler 1921'de Devrimci Uygur Birliği'ni kurdular ancak 1926'da Stalin dünya devrimi düşünü terk edince bu örgütü dağıttılar. Uygur bağımsızlık eylemcileri yılmayarak, 1933'te ve daha sonra 1944'te ayaklanmalar düzenlediler. Doğu Türkistanlı devrimciler 1949'da Mao'nun Çin Halk Cumhuriyeti içinde bir konfederasyon oluşturmayı kabul ettiler; ama koşulları görtüşmek üzere Pekin'e doğru yol alırken Çin'e ait uçagın yere çakılmasıyla birlikte tüm liderleri öldü. Çin ordusu şu an Sincan Uygur Özerk Bölgesi olan yeri hemen işgal etti. Bir on yıl sonra Tibetlilere olduğu gibi Doğu Türkistan Cumhuriyeti'ni yandaşları da sürgüne gitti.

1990'larda Irak, İran, Çin ve Rusya gibi ülkelerden gelme hoşnutsuz mültecileri kargaşa çıkarıp bağımsızlık isteyen jeopolitik maşalar olarak kullanmaktan mutluluk duyan Batı'da yerleşik olan sürgünler ve Batılı yönetimler tarafından desteklenen ayaklanmalar

ortaya çıktı. Münih merkezli Dünya Uygur Kongresi (The World Uighur Congress - WUC) ve Uygur Amerikan Derneği (Uighur American Association) ABD yönetimi destekli Ulusal Demokrasi Vakfı (National Endowment for Democracy) ile etle tırnak gibi çalışıyor.

Uygurların ve Tibetlilerin Çinlilerin saygı duyup büyük Çin içinde beslemeleri gereken eski ve özgün birer kültürleri vardır. Ancak bağımsızlık savaşının desteklenmesi, sinik bir jeopolitik satranç oyununun parçası ve bu oyun Uygurların durumunu yalnızca daha da kötüleştiriyor. Bu durum Britanya'nın on dokuzuncu yüzyıldaki planlarını hatırlatıyor. O zaman Britanya Uygurları desteklemiş olsaydı, bugün büyük olasılıkla bir Uyguristan var olacaktı. Bunun yerine Urumçi'deki ve Kaşgar'daki Eski Kent'te yıkım sürüyor. Buralar çok yakında Uygurların giyinip kuşanıp Han turistlere plastik, hediyelik eşyalar satacakları bir tema parkı haline gelecek. Klasik sömürgecilik.

Bununla birlikte Çin sömürgeciliği -Geldim, gördüm, yendim- yanı başındaki Afganistan'daki ABD/İngiliz türeviyle -Geldik; özgürlük adına yıkıp cinayet işliyoruz- karşılaştırıldığında sömürgecilik kalıyor. Batılı medyanın ABD'nin Irak ve Afganistan'daki yeni-sömürgeci girişimlerini kölece selamlarken, Çin'in kirli çamaşırlarını göz önüne sermekten haz duyması sinir bozucu bir durum. Uygurlar ayaklandığı sırada insansız ABD uçakları yüzlerce masum Afgan ve Pakistanlıyı katlediyor ve Obama, Çin'in Doğu Türkistan'a kibirli tecavüzünün özverili bir cömertlik edimi gibi görünmesini sağlayacak bir görev duygusuyla Afganistan'a binlerce asker daha gönderiyordu.

Afganlar 20 Ağustos'ta hem Afganlar hem de Amerikalılarca nefret edilen

Hamid Karzai'yi "seçmeye" hazırlanırken, Afganistan'daki devasa yeni üsler ve doksan bin askerle birlikte, iki tarafın da ölü sayısı fırlıyor. Ülkedeki NATO güçlerinin yeni kumandanı General Stanley McChrystal'a göre yeni ABD stratejisi, McChrystal ölümlerin "ödenmeye değer bir maliyet" olduğuna dair bize güvence verse de, sivil kayıpları azaltmak üzere tasarlandı.

Buna karşın sivil ölümler artıyor. Geçen hafta merkezî Gazne kentinde bir hava saldırısında yirmi iki Afgan öldürüldü. Suç sınır tanımıyor; komşu Güney Veziristan'da yalnızca geçen hafta, ABD füze saldırısı ile on altı kişinin öldürülmesinden birkaç gün sonra, insansız ABD uçakları elli dokuz "militanı" öldürdü. Hava saldırılarının militanları hedeflediği bildirilse de Pakistan'daki medya, bunların yalnızca altıda birinin ülkedeki Talibancılara hedeflediğini söylüyor. Geçtiğimiz yıl çoğu sivil, beş yüzden çok Pakistanlı ABD'nin insansız uçak saldırılarında öldürüldü. Her durumda sivil ve militan terimleri anlamsızlaşıyor çünkü çoğu sözde militanlar gâvur işgalciye karşı savaşan ve bunun için gerçekte her hakka sahip olan, yerli çocuklar. Onlara direniş kahramanları ya da şehitleri demek daha doğru olur. Onların ölümü de en az kadınların ve küçük kız çocuklarının kadar suç.

Yeni stratejisiyle McChrystal'ın çocukları da sinekler gibi düşüp ölüyor. 2007 Haziran'ındaki yirmi dört saldırıya karşılık bu Haziran'daki seksen iki Taliban saldırısında yirmi üç asker yok oldu. 6 Haziran'da bir günde, Amerikalı yedi askerin yok olmasıyla işgalden bu yana en yüksek sivil kayıp oranı kaydedildi. 2001'den bu yana olan İngiliz ölümleri geçen hafta yirmi dört saatte sekiz İngiliz askerinin öldürülmesiyle yeni ABD rekorunu kırarak yüz seksen dörde çıktı. Buna karşılık Irak'taki altı yıllık askeri kampanya sırasında yüz yetmiş dokuz İngiliz öldü.

Emekli ve bu yüzden güçsüz olsa da sağduyulu birkaç ses var. İngiliz emekli hukukçu Lord Bingham insansız uçakları "insani hoşgörü sınırının ötesinde acımasız" olarak niteliyor ve ona göre bunlar, parça tesirli bomba ve kara mayınları ile birlikte yasa dışı ilan

edilmeli. Ancak şimdiki Batılı "liderlik", Bush savaşlarının ardında sıkıca duruyor. Obama hangi iyi niyetlere sahip olursa olsun gerçekte kıyım onun iktidarında tırmanıyor.

Bugünlerde Çin ve ABD'yi birleştiren şey, sırasıyla kendi suçlarını nasıl El Kaide ve Usame Bin Ladin'i suçlayarak gerekçelendirdikleri. Ki bin Ladin de daha önceki komünizm karşıtı evresinde ABD'nin kendi yarattığı ve birçok yorumcuya göre bugün hala ABD'nin kapalı operasyonlarının bir uzantısı olan bir umacı. Guantama-no'daki Uygurlu 'teröristler' en sonunda saliverildiler, ama Çin hala onların bin Ladin'in hayranları olduklarında ısrar ederek onları geri istiyor.

Ayrılıkçuların desteklenmesinin ve bin Ladin benzerlerinin yaratılmasının her ikisi de, düşmanı çökertmek için içeri sızma şeklindeki çok eski bir taktiğin örnekleri. Bin Ladin Batı ile işbirliği içerisinde olmakla suçlanan tek terörist değil. Pakistanlı Taliban lideri Meshud'un eski yoldaşı Qari Zainuddin, Meshud'un camileri ve okulları havaya uçurma politikasını eleştirerek onu Amerika ve Mossad ajanı olmakla suçladı. Geçen hafta suikasta uğramadan önce "Bu insanlar İslam'ın zararına çalışıyorlar," dedi. Mehsud ileri teknoloji silahlarını nereden sağlıyor?

Son bulmayan Afganistan işkencesi, Obama'nın Moskova'daki başarılı zirvesinin ortaya koyduğu gibi, Avrupa ve Rusya'yı yakınlaştırdığı ölçüde ABD için çok yararlı. İlk olarak, kimi engellere karşın Orta Asya'nın tümü ve Rusya, 2001'den sonra Amerika'nın "Sürekli Özgürlük Harekâtı"nın esiri olmuşlardı. Obama'nın yönetiminde işler rayına girdi. Şimdi artık izolasyonist Türkmenistan bile ABD ordusunun hava üslerini kullanmasına izin verdi. Kırgızistan da Manas havalimanını ABD'ye daha yeni kiraladı ve ABD'nin Afganistan üzerinden köşeyi dönme trenine yeniden atladı.

Tüm bunlar bu kez Rusya'ya karşı olmak yerine onu yükselen dinamo Çin'i kuşatacak olan uzun dönemli bir stratejinin parçası olarak kullanan yeni bir Büyük Oyunun parçası mı? Çinliler Dünya Uygur Kongresi'ndeki son karşılık için Washington'da yerleşik o-

lan Rabiya Kader'i ve internette ayaklanmaları kışkırtmak ve örgütlemek üzere yayılan söylentileri işaret ediyorlar. Başkan George W. Bush, Kader'i "özgürlük meleği" olarak bir kereden çok övdü. Özgürlük davasını desteklemekteki iddiaları her ne olursa olsun ABD, yerleşik yabancıları karmaşa çıkarmaları ve Çin'in dengesini bozmaları için açıkça yönlendiriyor. Bu Irak ve İran örneklerinde açıkça yapıldı ve yapılıyor. Yalnız daha çok baskı umabilecek zavallı Uygurların durumunda ise bu kesin olarak geri tepecek. Uygur kültürü ve insan haklarını korumak adına ve özellikle Kaşgar'ın Eski Kent'inin yıkımıyla ilgili her türlü içten girişim, diyelim ki UNESCO tarafından yürütülmelidir, el altından iç savaş tetiklemek için değil. Uygurların kötü durumunu kolaylaştıracak en iyi senaryo elbette ABD'nin barışı güçlendirmeye yönelik bir politika izlemesi ve öteki ulusları tehdit etmekten ve onlar için darbe planları yapmaktan vazgeçmesi olurdu. Ne yazık ki işler böyle değil.

Belki de Çinliler ve Ruslar, düşmanlarını ki bu durumda Amerikalılar ve Taliban, birbirine kırdırma biçimindeki çok eski stratejiye uygun olarak ABD'nin Orta Asya'ya burnunu sokmasını hoş görüyorlardır. ABD bu kırdırma stratejisini 1930'larda Avrupa'da faşist ve komünistlerin birbiriyle savaşmasını destekleyecek şekilde kullandı. Truman'ın ünlü sözünü anımsayın: "Eğer Almanya'nın kazanacağını götürssek Rusya'ya, Rusya'nın kazanacağını götürssek de Almanya'ya yardım etmeliyiz ki birbirlerini olabildiğince çok öldürsünler; Hitler'i ise hiçbir koşulda zafer kazanmış olarak görmek istemem." Bugün aynı strateji Amerikalılara karşı da pekâlâ kullanılabilir.

* Eric Walberg, Al-Ahram Weekly için yazıyor. Kendisine <http://ericwalberg.com/> adresinden ulaşabilirsiniz.

** 15 Temmuz 2009

Uygur Vs Afghan: A Study In Contrasts

Eric Walberg*

Last week's** riots in Urumqi, resulting in 180 deaths, recall similar protests in Tibet last year, though only 19 people were killed there. Both Uighur and Tibetan exiles demonstrated during the Chinese Olympics, to little effect. Both regions, remote from the heart of Han China, were taken over under the communists, and are important strategically and as storehouses of mineral wealth to feed the new capitalist China's voracious appetite. They remind us that old-fashion colonialism is alive and well. Neither the Uighurs nor the Tibetans have any hope of independence, but they rightly would like the Han to be less greedy and invasive.

Like Tibet, it is the flood of Han immigrants and the wholesale destruction of the local culture that is the problem. The massive recent influx of Han Chinese, who now make up more than 50 per cent of the population (70 per cent in the major cities Urumqi and Kashgar), has reduced Uighurs to a minority in their homeland, ominously called "Xinjiang" (New Frontier) in Chinese. The use of "Eastern Turkistan", the traditional name for this region, is outlawed, along with the blue star-crescent Uighur flag. Ethnic Han Chinese dominate nearly all big businesses in the region. All Uighurs must study Chinese, and very few Uighurs can dream of going to university.

Like the Kurds, they have no official state, only a hollow autonomous region, along with large diaspora communities in Kazakhstan, Kyrgyzstan, Uzbekistan and the West. They number 8-10 million worldwide. There are Uighur neighbourhoods in Beijing and Shanghai. Their history is the story of an obscure nomadic tribe from the Altai Mountains rising to challenge the Chinese empire, founding their own in the 8th century, which stretched from the Caspian Sea to Manchuria. Because of

their strategic location on the Silk Road, they thrived on trade. They came under Han sovereignty only in the 17th century, but after numerous revolts expelled Qing officials in 1864 and founded an independent Kashgaria kingdom, recognised by the Ottoman Empire, Russia and Great Britain, which even had a mission in the capital, Kashgar. As usual British support depended on its imperial schemes and when the Chinese attacked in 1876, fearing Tsarist expansion, Great Britain supported the Manchu invasion forces. The Brits (excuse me, the Manchus) "won" and East Turkestan became Xinjiang.

The Soviets established the Revolutionary Uighur Union in 1921, but dissolved the organisation in 1926 when Stalin abandoned dreams of world revolution. Undeterred, Uighur independence activists staged several uprisings, briefly in 1933 and then in 1944. In 1949, East Turkestan's revolutionaries agreed to form a confederacy within Mao's People's Republic of China; however, on the way to Beijing to negotiate the terms, the Chinese plane crash, killing all the leaders. The Chinese army immediately invaded what is now Xinjiang Uighur Autonomous Region. As with the Tibetans a decade later, East Turkestan Republic loyalists went into exile.

Uprisings occurred through the 1990s, supported by exiles in the West and Western governments, who are happy to use disgruntled expatriates from countries such as Iraq, Iran, China and Russia as geopolitical pawns, promoting unrest and calling for independence. The World Uighur Congress (WUC), based in Munich, and the Uighur American Association work hand-in-glove with the US government-funded National Endowment for Democracy.

The Uighurs and Tibetans have old and unique cultures which the Chinese would do well to respect and nurture within greater China. But supporting the independence struggle is part of a cynical geopolitical chess game, and merely worsens the Uighurs' plight. We are reminded of Britain's scheming there in the 19th century. If Britain had stood by the Uighurs then, there would probably be an Uighuristan today.

Instead, the destruction of Urumqi and the Old City in Kashgar continue. The latter will soon be a theme park where Uighurs will dress up and sell Han tourists plastic souvenirs. Classic colonialism.

However, Chinese colonialism - *Veni, vidi, vici* - pales in comparison to the US/ British variant in nearby Afghanistan - We came, destroy, and murder in the name of freedom. It is galling for Western media to take such delight in exposing China's dirty linen, as it slavishly hails US neo-imperial ventures in Iraq and Afghanistan. As Uighurs riot, US drones massacre hundreds of innocent Afghans and Pakistanis, and Obama sends thousands more troops to Afghanistan in a mission that makes China's arrogant encroachment on Eastern Turkistan look like an act of selfless generosity.

With huge new bases in Afghanistan and 90,000 troops, the death toll on both sides is skyrocketing as Afghans prepare to "elect" the hated - by both Afghans and Americans - Hamid Karzai on 20 August. The new US strategy is designed to reduce civilian casualties, according to General Stanley McChrystal, the new commander of NATO forces in the country, though "a price worth paying", he assures us.

But civilian deaths are increasing. 22 Afghans were killed in the central Ghazni province in an air strike last

week. And crime knows no borders, as 59 "militants" were killed just last week in neighbouring South Waziristan by US drones, just days after a US missile strike there killed 16. The airstrikes are said to be aimed at militants, but Pakistani media say only one in six have target Taliban insurgents in the country. More than five hundred Pakistanis - most of them civilians - have been killed over the past year in the US drone strikes. In any case, the terms civilian and militant are meaningless, as most so-called militants are local boys fighting the infidel invader, as they have every right to do. It would be more accurate to call them resistance heroes or martyrs. Their deaths are just as criminal as the deaths of little girls and women.

McChrystal's boys are also dropping like flies with his new strategy. There were 82 Taliban attacks in June, compared with 24 in June 2007, killing 23 troops. On one day - 6 July, seven American troops were killed, the highest casualty rate recorded since the invasion. British fatalities since 2001 reached 184 last week when eight British soldiers were killed in 24 hours, surpassing the new US record. This compares to the 179 British deaths during the six-year military campaign in Iraq.

There are a few voices of sanity, if retired and hence powerless. Drones are described by retired British lawmaker Lord Bingham as "so cruel as to be beyond the pale of human tolerance" and should be outlawed along with cluster bombs and landmines. But current Western "leadership" stands firmly behind the Bush wars. Despite whatever good intentions Obama may harbour, the slaughter is in fact accelerating under him.

What unites China and the US these days, is how they justify their respective crimes by blaming them on Al-Qaeda and Osama bin Laden, a bogeyman that was created by the US itself during its earlier anti-communist phase, and who many commentators argue is still an extension of US covert operations. Uighur "terrorists" at Guantanamo were finally released, but China insists they are devotees of this bin Laden and wants them back.

Both the support of secessionists and the creation of the likes of bin Laden are examples of the infiltration of the enemy to subvert it from within - an age-old tactic. And bin Laden is not the only terrorist accused of being in league with the West. The Pakistani Taliban leader Mehsud's ex-comrade Qari Zainuddin, critical of Mehsud's policy of blowing up mosques and schools, accused Mehsud of being an American and Mossad agent. "These people are working against Islam," he said last week, shortly before he was assassinated. Where does Mehsud get his sophisticated arms?

Afghanistan's unending torment is very useful to the US, bringing Europe and Russia into line, as Obama's triumphal summit in Moscow revealed. Initially after 2001, all of Central Asia and Russia were in thrall to America's "Operation Enduring Freedom" though there have been snags. Under Obama, things are back on track. Now even isolationist Turkmenistan has agreed to allow US military to use its airbases. With its new lease to the US of Manas airport, Kyrgyzstan is back on board the US gravy train to Afghanistan.

Is all this part of a new Great Game, this time directed not against Russia, but even using Russia as part of a long-term strategy to contain the rising powerhouse China? The Chinese point the finger for the recent unrest at the WUC, Washington-based Rebiya Kadeer and the spread of rumours over the internet to incite and coordinate riots. President George W Bush lauded Kadeer more than once as an "apostle of freedom". Whatever its claims to be supporting the cause of freedom etc, the US clearly assists the expatriates to foment unrest and destabilise China. This was and is being openly done in the case of Iraq and Iran. It most certainly will backfire for the poor Uighurs, who can only expect more repression. Any sincere attempt to help preserve Uighur culture and civil rights - in particular the destruction of the Old City of Kashgar - should be carried out through, say, UNESCO, not covertly to incite civil war. The best scenario for an easing of the Uighurs' plight of course would be if the US operated on a policy

of promoting peace and of not threatening and intriguing against other nations. Alas.

Perhaps the Chinese and Russians are tolerating US meddling in Central Asia in line with the age-old strategy of playing off your enemies against each other - in this case, the Americans and the Taliban. This strategy was used by the US in the 1930s, building up both the fascists and communists to fight each other in Europe. Recall Truman's famous quip: "If we see that Germany is winning we ought to help Russia and if Russia is winning we ought to help Germany and that way let them kill as many as possible, although I don't want to see Hitler victorious under any circumstances." It can just as well be used against the Americans today.

* <http://ericwalberg.com/>
** July 15th, 2009

Die Uiguren Gegen Afghanen: Eine Untersuchung Zwischen Der Verschiedenen Ideen

Eric Walberg*

Letzte Woche in Urumqi** unruhen wegen Tod von 180 Menschen erinnert an ähnliche Proteste in Tibet im vergangenen Jahr; obwohl zu dieser Zeit neunzehn Menschen getötet wurden. China, während der Olympischen Spiele mit Uiguren und Tibeter im Exil hatte wenig Einfluss auf ihre Leistungen. Han China ist sehr weit aus dem Herzen der Regierungen der Region sowohl in den Händen der Kommunisten; in beiden Regionen müssen eine strategische Bodenschätze unersättlichen Appetit der neuen kapitalistischen Chinas für die Lagerung haben. Diese Regionen erinnern daran, dass altmodische Kolonia-

lismus immer noch lebt. Obwohl die Aussicht auf eine Unabhängigkeit Uiguren und Tibeter, Han zu Recht weniger gierig und wollte ihn aggressiv zu sein. So wie in der uigurischen Region Tibet, scharen sich die Han Immigranten an einen Ort mit der Problem wo ein lokale kultur zusammengeführt werden. Derzeit fünfzig Prozent der Bevölkerung, (Siebzig Prozent der großen Städte wie Kashgar und Urumqi) aus denen sich die meisten der jüngsten massiven Zustrom von Han-Chinesen Uiguren, eine Minderheit Position in ihren jeweiligen Heimatländern. Hier ist ein Anliegen der chinesischen Sprache "Xinjiang" (Die

neue Grenze), hieß es. Hier ist der traditionelle Name der "Ost Turkistan" die Verwendung des blauen Mond-Sterne-Flagge mit den Uiguren Fall wurde für illegal erklärt.

Han-Chinesen in der Region sind die meisten dominant in fast allen großen Akzidenzen, deswegen müssen alle Uiguren Chinesisch lernen und nur sehr wenige können auf die Universität.

* Eric Walberg schreibt für Al-Ahram Weekly, dies können Sie unter der Adresse <http://ericwalberg.com/> erreichen.

**15 Juni 2009